

El bosc encantat

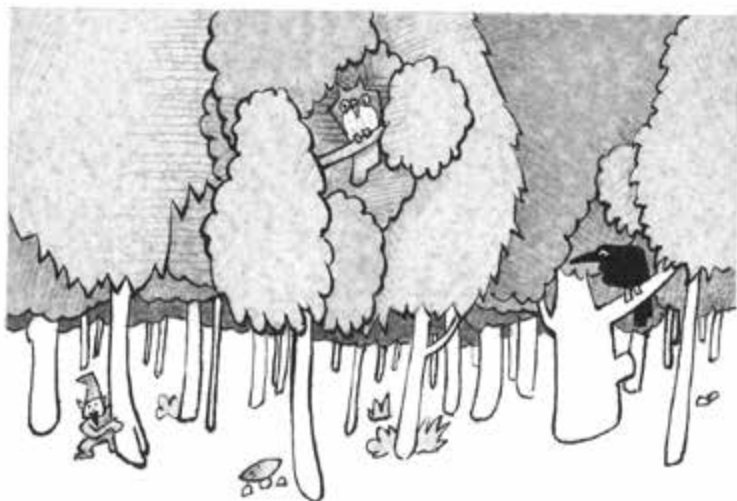
Joles
Sennell

Col·lecció L'Elefant, número 12

Dibuixos
d'**Antoni Laveda**

El bosc encantat no és com els altres boscos: és un
[bosc encantat.

I tampoc no va néixer com els altres boscos
amb llavors que arriben a cavall del vent, després de la
[pluja,
i que cauen damunt la terra molla i esponjada pel
[degotellam, pel degotellim,
i grillen a poc a poc sota l'escalfor del sol
i la fresca llepada de la nit. No.

El bosc encantat va ser plantat per un mag despistat,
vell i bonifaci que un dia, allà lluny,
en el regne d'un rei amoïnat per les guerres i els tributs,
es va equivocar d'encanteri sense saber com,
i en lloc de guarir unes berrugues peludes i de mal mirar

que havien llucat a la barbeta de l'única filla del rei,
la va convertir en una oca de bassiol.

El rei es va enfadar un no dir:

l'oca que era una princesa, o bé la princesa que era una
[oca,

li va desfer l'august jardí reial,
tot cercant caragolets i bestioletes entre les flors
dels bancals i els parterres.

A més a més, es presentava a les reunions ministerials
i cuac-cuac! cuac-cuac! hi volia dir la seva:

no hi havia ministre a qui no se li escapés el riure
[per sota el nas.

Tant i tant reien els ministres que des d'aleshores
no n'hi havia cap que fes res de bo, ni feina dreçada, ni
[discurs sencer.

El rei va voler desterrar l'oca,
però la reina el va amenaçar amb el dit més llarg de la
[mà dreta

i amb tots els dits junts de la mà esquerra.
I com que el rei va haver d'estar-se
d'enviar l'oca a remenar la cua a una masia de l'estranger,
es va fer passar el mal humor i l'enrabiada
enviant el mag despistat, vell i bonifaci
al desert més desert que hi havia en tota aquella part del
[món.

El mag, que sabia que tenia culpa en allò de l'oca,
va acceptar resignadament el designi reial
i va agafar els trapaus, les maletes, els farcells
i una mula molt vella que tenia,
i es va acomiadar de tota la cort menys del rei i de
[l'oca,
la qual així que el veia es posava a saltar i a batre les
[ales
com si li haguessin calat foc a la cua i empebrat el bec.

El vell mag despistat i bonifaci va arribar a l'entrada
[del desert
i, a cavall de la mula vella, va fer un munt de llegües
[per la sorra.
No en va fer més perquè hi va haver una hora que la
[mula es va plantar
com si volgués dir: d'aquí no em moc. I no se'n va moure.

Llavors el mag va alçar barraca en aquell lloc mateix,
va cridar una cigonya
perquè cridés el vent,
perquè li dugués una broma
perquè li fes ombra
i li aboqués un rajolinet d'aigua cada matí.

Però es va equivocar i va cridar un corb
que va cridar la tramuntana
que li va dur un núvol de tempesta

que cada vesprada li descarregava al damunt una
[tempesta
de llamps, trons i pedregada.

També es va conformar amb això, el mag vellet i
[mig tocat.

Quan queia la pedra es tapava el cap amb les dues mans
i xiulava una cançó que havia après quan era jove
i que feia així:

«Si no em vols donar confits, no me'n donis, no
[me'n donis,
si no em vols donar confits, dóna'm bresques i raïm».

Quan la pedregada havia passat, el mag deixava de
[cantar

i es treia les mans del cap i es comptava els morats.
Després recollia les boletes de gel en un perol
i s'asseia a la porta de la seva cabana
a esperar que la pedra es fongués i es convertís en aigua
clara i neta i transparent
i en bebia una llaaaaaaaaaaarga glopada.
Amb l'aigua que li sobrava, s'hi rentava els plats,
la roba, les mans, les orelles, les dents
i el que s'escaigués que tingués o dugués de brut.
Després feia un clotet a la vora de la cabana
i hi posava la pols de les espadenyas
i hi abocava l'aigua bruta i se n'anava a dormir.

L'endemà, de bon matí, en el clot havia nascut
un bolet, una herba, una planta, una flor,
un arbust, un matoll o bé un arbre.

Al cap d'un any, al mig del desert
hi havia un melic de verd i d'arbres.

Al cap d'un altre any el jardí del mag
era espès com la fosca i atapeït com el pa de pessic.
Però encara, cada vesprada, el mag feia un clot a terra,
hi espolsava les espardenyes i hi abocava l'aigua del perol.

Al cap d'un altre any el bosc del mag era rodó com
[la lluna
però més ample que el sol.

Al cap d'un altre any el mag havia de caminar mitja
[nit
per poder fer el clot a la part de fora dels arbres
i caminar l'altra mitja nit per tornar a la cabana.

Al cap de qui sap els anys, el mag no parava:
caminava tota la nit per fer el clot fora dels arbres
i caminava tot el dia per tornar a la seva cabana.

Només llavors va parar de fer clots,
d'espolsar espardenyes i de buidar perols d'aigua bruta.

El núvol de tempesta es va cansar de deixar anar
[pedregades
i se'n va anar tan lluny com la tramuntana el va voler
[empènyer.

El corb, en canvi, es va voler quedar al bosc:
va cercar parella i cada any criava els fills que li venien
en un niu que s'havia fet al ràfec de la teulada de la
[cabana,
perquè al corb no li agradava gaire de niar als arbres.

El bosc, després de tot això, havia envaït el desert
i allò que abans era sorra i sorra, ara era fulles i fulles.

Hi havia arbres de tota mena, i plantes de mil famílies
i matolls de mil maneres i flors de mil colors.

N'hi havia de coneguts i d'altres d'estranyos i misteriosos
que ningú no coneixia ni en sabia el nom.

Ni el mag mateix sabia de quina mena eren alguns dels
[arbres del seu bosc.

O si ho havia sabut molt temps enllà,
quan encara era jove i tenia una memòria més llarga
[que l'horitzó,

ara ja ho havia oblidat
i no s'hi capficava.

Dia va arribar que el vell mag es va morir.

Ell ja s'ho veia a venir: primer va ser la mula
que es va rejoyenir tot d'un cop i li van sortir ratlles com
[a les zebres,

i tot seguit es va encongir com un cavallet de mar
amb la cua recaragolada i el morro arremangat.

A la fi va tancar un ull i després un altre.

El mag va fer un gran sospir, es va eixugar una
[llàgrima,
va cavar un pou al mig de la cabana i hi va enterrar la
[mula.

Ara li tocava a ell, que tenia tants anys
que ja ni se'n recordava i que la barba li havia crescut
[tant
que se la trepitjava a cada pas que feia.

Abans, però, li va venir la memòria tota d'una tirada
i tot d'una es va recordar de tot allò que havia après
[durant la seva llarga vida,
i dels noms dels arbres desconeguts,
i dels encanteris i dels anys que feia que anava pel món.

«Ara sí que em tocarà aviat», es va dir el mag.

Però encara tenia pendent allò de l'oca.

S'ho va pensar molt a poc a poc i amb bona lletra.

Va repassar llibres antics de lloms escrostonats i fulls
[ratats.

Es va mirar el sol, la lluna i els estels.

Va fer memòria i va furgar-se les butxaques.

I al capdavant es va posar a treballar:

va collir flors i brots tendres i arrels profundes.

Del seu rebost, en va treure pólvores màgiques i

[ungüents secrets.

Va remenar ampolles, pots, cassoles i cossiols.

Va fer barreges. Es va escaldar dues vegades.
Es va cremar els dits deu cops o potser dotze.
Es va socarrimar la barba i es va fumar el nas.

Després de tot això va somriure content i satisfet:
havia aconseguit una aigua encantada
que faria que l'oca tornés a ser princesa.
I sense cap berruga i fins i tot una mica més bonica.
I més simpàtica i tot, de retop.

Ara el vell mag ja no s'equivocava:
va cridar un pardal
perquè fes venir una punta de vent
perquè li dugués un nuvolet de primavera.

El pardal va dur l'airet.

I l'airet una brometa.

El mag va fer xuclar l'aigua de desencantar l'oca al
[nuvolet

i li va manar que anés a palau, cerqués l'oca
i li fes caure al damunt una plugeta menuda com
[encenallets de cristall.

Creient i bon minyó, el núvol va volar cap a palau.
Va entrar per una finestra i anava de cambra en
[cambra

darrere l'oca que no es volia deixar remullar
i s'escapava, i protestava: cuac! cuac! cuac!
tot amagant-se sota les taules i les cadires.

El rei estava desesperat amb l'oca i el núvol
que la perseguia per tot el palau.

Un conseller li va insinuar que potser aquell núvol
era cosa del mag desterrat
que mirava de venjar-se del rei.

I el rei es va dir que potser sí que era això.
I tot enfurismat va ensellar el seu cavall
i se'n va anar al desert a demanar explicacions al mag.
Però no el va trobar enlloc, aquell desert.
I es va perdre, i es va estar qui sap els dies voltant
i voltant sense saber on parava.

Algú li va dir que aquell bosc espès que sempre li
[sortia al pas
era el desert que ell cercava
i que tota aquella vegetació que hi havia
 devia ser cosa de màgia.

Tant li feia al rei si era cosa de màgia o no:
volia trobar el mag i es va endinsar al bosc sense
[pensar-s'ho,
i s'hi va perdre com mai no recordava haver-se
[perdut.

Amb la claror sabia on era i on anava,
però així que es feia fosc, tot se li feia estrany i
[desconegut,
no es recordava dels camins ni reconeixia els senyals

que ell mateix havia fet a les soques dels arbres per tal
[de no perdre's.

A la fi, se'n va afartar i va tornar cap a palau
pensant que la vida era molt llarga
i ja tindria ocasió d'arreglar allò amb aquell mag tan
[empipador.

En arribar a palau, l'oca va sortir a rebre'l
remenant les quatre llargues plomes que duia a la cua.
El rei es va ajupir i va pujar la seva filla a coll
per fer-li un petó al cap:
ni que fos una oca era la seva filla i també se
[l'estimava.

Mentre li feia el petó el nuvolet va deixar anar
[la ruixada.

Mai no s'havia vist, en aquell palau,
que ploqués de cop i sota teulat.

Aquella pluja sobtada i traïdora va deixar ben xops
[l'oca i el rei

i un patge que hi havia badant per allà a la vora.

Al patge no li va passar res.

El rei es va refredar i va esternudar un parell de cops.

L'oca, de bon principi, va quedar com sorpresa.

Després li van anar caient les plomes una a una.

A cada ploma que queia entrava un estornell per la
[finestra,

la collia amb el bec abans no toqués el terra i se
[l'enduia.

Quan van haver caigut totes les plomes
es va fer com una boira roja i blanca que la va
[embolcallar.

La boira es va anar espesseint, espesseint,
i al cap d'una estona va resultar que la boira no
[era boira
sinó setí i seda i cotó del millor.

La boira no era boira sinó un vestit vermell de
[festa grossa.

I l'oca ja no era oca, sinó la princesa que somreia
i feia reverències a tota la gent que l'envoltava
[admirada.

El rei va dir que calia aprofitar aquell vestit de
[festa

que li havia sortit de franc
i va manar fer un gran ball i un encara més gran banquet,
i va fer obrir totes les portes i porticons de palau
perquè tothom qui volgués hi pogués participar.

Mentrestant, al bell mig del bosc encantat,
el mag va saber que la princesa tornava a ser princesa
quan va veure passar un estol d'estornells
que creuaven el cel duent una ploma d'oca al bec cada
[un.

Poc després el corb va raucar com si fos una
[granota.

I poc després al mag li van començar a caure els
[queixals d'un en un.

Després els ullals.

Després les dents.

Després se li va desfilair tota la barba.

Després es va encongir fins a esdevenir un colom de bec
[groc i plomes blaves.

I va aixecar el vol tot seguit,

i se'n va anar cel enllà, enllà, enllà,

fins al punt on comencen els camins dels estels
empedrats de brillants i amb sorra de plata.

El bosc es va remoure tot sencer, d'un cap a l'altre.

El terra es va inflar i es va esqueixar i es va obrir.

I van sortir pujols i comes i muntanyoles i congostos i
[engorjats,

i fonts i torrenteres i estanys i clarianes.

I d'algun racó del món van venir follets i gnoms i
[fades

i animals estranys i fantàstics que mai ningú no havia
[vist,

i gegants i elfs i nans i tota una cort d'éssers nous i bells.

I el bosc es va omplir de remors i crits i cançons i
[rialles.

Des de dalt de tot, camí d'un estel d'argent i or i
[cristall,
el mag es va recordar d'un ajudant que havia tingut
[temps enrere
i va sospirar alleugerit: ja tenia la feina feta.

I és que el bosc encantat no és com els altres boscos:
no va néixer amb les llavors que van a cavall del vent,
sinó que el va plantar a poc a poc, una mica cada vespre,
un mag bonifaci, despistat i vell que fou desterrat al desert
per un rei molt enfadat perquè li havia convertit la filla
[en oca.